

Planinski VESTNIK.

Glasilo „Slovenskega planinskega društva“ v Ljubljani.

Izhaja 25. dan vsakega meseca.

Društveniki dobivajo list zastonj. — Nečlane stane po **2 gld.**, dijake po **1 gld. 20 kr.** na leto; posamezne številke po **20 kr.**

Za obliko in vsebino spisov so odgovorni pisatelji.

Vse spise, naročila in plačila vzprejeme „Slov. plan. društvo“ v Ljubljani.

Inserat obsegajoč dvanajstinko strani stane **6 gld.** za celo leto.

Po štajerski Beli na Konja.

Spisal Fr. Kocbek.

Olgo časa že sem si želel „zajahati“ razvpitega Konja, a nikdar ni se mi nudila prava prilika. Po izpodbujanji g. dr. J. Frischeaufa meseca septembra l. 1894., naj preiščem in opišem štajersko Belo, izpolnila se mi je ta goreča želja vendarle začetkom meseca novembra l. l. Krasno vreme in nekaj prostih dni me je izvabilo na to precej „pozno“ turo.

Prenočivši v Lučah, sem korakal zjutraj z našim vodnikom A. Pečovnikom ob Lučnici po dolini Podvolovljek, ki se razteza južnozahodno od Luč. Omejuje jo na eni strani pogorje Velikorogaško, na drugi pa Ojstriške in Kamniške planine.

Po precej slabi vozni cesti sva dospela v 1 $\frac{1}{4}$ ure do brvi, kjer se potok Repinek (vzhodno), imenovan tako po kmetu Repu, izliva v Belo (zahodno). Od tod šele se potok zove Lučnica. Na levem bregu, koder lahko potuješ tudi po travnikih, dospeš v 5 minutah do izliva potoka Brložnica (vzhodno) v Belo. Potok Brložnica izvira visoko na Selišnikovem (posestvu) ter teče po kamenitem, raztrganem in luknjičastem svetu, imenovanem brlogi. Od tod primerno ime Brložnica.

Blizu kmeta Podpečnika nareja Bela oster ovinek proti zahodu. Tu greš čez malo brv in prideš v 5 minutah na vozni pot, ki te vodi ob desnem bregu

Belskem polagoma navzgor po dolini istega imena. Začetkoma drži pot okoli 30 m nad potokom ob pobočji po redkem gozdu. Čez 15 minut se dolina zoži na kacih 20 m, pobočja postanejo ob obeh straneh strma in gozdnata. Tu je pravi vhod v dolino Belo. Potok teče zelo strmo ter tvori skakalce (kaskade) in majhen slap. Na severnem pobočji opaziš precej veliko jamo, vanjo pa splezaš le s težavo. Cesta vodi vedno navzgor; ozko podolje ter pobočja so obrasla s smrekami, pomešanimi z gabrom in bukvijo ter nekaj macesni. Čez 15 minut zagledaš na levi strani podvez, imenovan Jurjevčeva zijalka. Za 2 min. se cesta vzpenja le malo navkreber, dolina se navzgor razširja, podolje pa se také zožuje, da segajo pobočja do bregov potokovih. Po južnem pobočji raste visoko navzgor lepe smreke in debele bukve. Visoko gori pa molé iz zelenja bele vapnene in navpične skale vzdolž vse doline kakor obzidje mogočne prirodne trdnjave, čez katero dospeš iz doline samó na treh krajih. Že ta pogled mogočnih in bleščečih skal te navdaja z občudovanjem planinskega sveta.

Dalje gredoč do 8 minut, prekoračiš ozek potok ter prideš na levi breg, kjer se pravi „na brodu.“ Kmalu zapaziš na severnem pobočji razpadli „Podpečki hlev“ spec. karte. Nekdaj je imel tu kmet Podpečnik še polje in hlev za živino, a radi nerodovitnosti je moral polje opustiti. Čez 3 min. kreneš zopet na desni breg, čez 1 min. pa nazaj na levi breg, potem nekoliko strmo kvišku in zopet ravno. V 10 min. se obrneš zopet na desni breg, kjer se košati lepo bukovje, da se nehoté spomniš znane lovske pesmi o „küsci v zelenjem bukovji.“ Tu je nekdanja stala drvarska kočja, ki je pa pogorela, zaradi česar imenujejo kraj „pri požgani bajti.“ V 5 min. zagledaš novo drvarsko bajto, postavljeno l. 1892. Od tod je potok navzgor dalje časa suh. V 5 min. se na levo (južno) odepri gorski pot, ki vodi ob pobočji strmo na „Prag,“ od koder prideš na Rsenik in Konja, ali pa v Dol in na Veliko Planino, kamor te pač vleče srce.

Po dolini dalje gredoč, prekoračiš v 5 min. potok in stopaš potem ob levem bregu do Šibja. Hodeč po bukovji, zagledaš čez 7 min. velike skalne klade, ležeče tik pota, v 3 min. pa stopiš na večji raven in prazen prostor. Na levi strani le nekaj starih in preperelih brun spominja na nekdanjo pastirsko kočjo, ki še zdaj stoji v specij. karti. Na desno (severno) tik gozda žuboreča voda te vabi, da si ugasiš žejo. Te vodice ne boš iz lahka zaničeval, ker je čista ko ribje oko in mrzla ko led. Žal, da se po kratkem teku na kacih 6 m skrije v zemljo, a za žejo je je dovolj. Ta studenec in ves odprti prostor imata lepo ime „žegnani studenec“. Daleč okrog ne najdeš nobene druge tekočine. Težko se ločiš od tod, ker vidiš pred seboj strm pot po bukovji. Po polzku in šumečem listju dospeš šele v 10 min. na raven prostor, imenovan „za loncem.“ Na severnem pobočji, kjer raste po vsej dolini manj drevja, zapaziš visoko gori bele skale, moleče izmed zelenja in suhih debel. Tukaj pravijo na „Štoričih.“ Čez 10 min. se dolina na spodaj zopet razširi in na zgoraj sklene v lep kotel. Zlasti krasen je pogled na „Luško“

Kopo, ki se kaže v podobi koničastega stožca z navpičnimi stenami, spominjajoč na Ojstrico iz Robanovega Kota, dasi ti tam radi večje visokosti bolj imponuje. Na levo od Kope opaziš ozko zvezo proti Konju, na desno pa Vršiče, vodeče proti Ojstrici. Izpod Konja gledaš do doline strma polja belega gramoza, tu pa tam premešanega z raznim zelenilom. Ako si lovec, mi bodeš prikimal, da mora tod biti izreden okoliš za divje koze, kar je tudi v istini. Pripoveduje se pa, da divji loveci postrelé več gamzov nego upravičeni loveci.

Daljnji pot te vodi zopet blizu potoka, ki ima globoko izprano in razjedeno strugo. Strmo korakaje dobrih 25 min., dospješ na raven svet, kjer se dolina zavija na desno in zopet tvori lep kotel. Še 10 min. po produ in po mladem bukovji, in pred teboj stoji čedna pastirska kočica. Na „Šibji“ smo, kakor se pravi vsemu gorskemu kotlu, katerega omejujejo Kopa, Vršiči, Deska in Lastovka (na spec. karti „Lastouc“). Proti Vršičem gledaš ozek skalnat jarek potokove širokosti, po katerem spravlja Bela svoje vode od bližnjega vira nizdolu. Jarek je povsem podoben z dletom izdolbenemu žlebu. Do sem sva korakala od vhoda v dolino Belo vedno po gozdu dobri 2 uri. V občje je potovanje zelo prijetno, dozdeva se ti, kakor bi se izprehajal po gaju.

Okrepčavša se s kratkim počitkom, prigrizljajem in mrzlo vodo, odrinila sva od desnega brega pred kočjo zahodno, zelo strmo 20 min. navkreber po redkem bukovji, 2 min. zložno in potem 25 min. levo po severnem pobočji Kope med pritlikovino na Presedlej („Sedlica“ spec. karte). Ves pot od Šibja do vrha je dobro v ključje napravljen, lahko hōden, dasi precej strm. Od Presedleja se razprostira na nasprotno stran kranjska Bela, vodeča v Bistriško dolino. A tudi razgled je krasen. Tu vidiš Mokrico, Kalški Greben, Kokrsko sedlo (kjer opaziš celó gorski pot), Grintovec in bližnje vrhove. Od tod vodi pot na levo ob zahodnem pobočji Kope v 15 min. do prvega sedla proti Konju. Ta pot kakor tudi nadaljnji na Kopo je lani dala „Kamniška podružnica Slov. plan. društva“ novo nadelati. To delo je prav dobro izvršil vodnik Miha Uršič. Po stopnicah stopaš navzgor, povprek, nekoliko navzdol, zopet kvišku in potem po ozkem zveznem grebenu ter dospješ na vrh Konja v 20 minutah. Ta pot je zares zanimiv, kajti desno in levo zija ti pogubonosni prepad nasproti; ako bi ne bil trden v glavi, zavrtelo bi se ti, da bi ne videl več v skalo vsekanih stopnic. Brezomotičen turist sedaj lahko potuje brez nobene nevarnosti, le tu in tam bi bilo priporočati, da se zabijo še kavliji ali napno žice, kar bi dobro služilo turistu gredočemu nizdolu. Prav živo sem si predstavljal ta pot, kakršen je moral biti poprej, predno se ga je usmnilo „Slov. plan. društvo“, ter razumel popolnoma opravičeni strah, ki je marsikoga, tod lazečega po vseh štirih, navdajal. Občudoval pa sem ob enem svojega dragega tovariša g. M. Kosa, ki je prvi zaznamoval ta pot, da ni izgubil čopiča ali lonca z barvo, ko je tod spravljal svoje kosti v nevarnost. Vender dovolj o tem, ker nam je že g. Kos opisal Konja, kakršen je bil „divji“ in kakršen je sedaj „dresiran“. Na

vrhu Konja sem našel dva gozdarja iz Bistriške doline, ki sta meni nič tebi nič sedela na zeleni trati, držeč noge ob strmih skalah, ter pušila svoji pipici z nekim zadovoljstvom, kakor bi se nikjer drugje ne dalo bolje sedeti. Od Konja dospes po ruševini v 10 min. do pastirske kočice na Bseniku („Erženik“ spee. karte).

Po daljšem počitku sva krenila zahodno po trati 10 min., potem blizu roba skal, poprej omenjene prirodne trdnjave, južnovzhodno skozi gozd v 25 min. do „Praga,“ katerega sva komaj zasledila, blodeč dalj časa po gozdu. Saj pa tudi ni šala, najti pravi prehod na edinem kraju, ako si nočeš zdrobiti kosti, ker te navpične skale ne pusté nikjer drugod nizdolu. Od Praga pelje dober, dasi precej strm pot v Belo. Najprej severno, potem vzhodno po bukovi sva dospela v $\frac{1}{2}$ ure v dolino. Po znanem potu sva prišla v 40 min. vedno navzdol do Podpečnika, v 15 min. do cerkve sv. Antona, kjer je bil zadnji počitek in slovo. Sam pa sem jo mahnil čez Kunšperski vrh, Encija in Suhovršnika v Gornji Grad, zadovoljen, da sem srečno zvršil takó lepo in dolgo potovanje ter videl precejšnji nov kos naših krasnih planin.

Orožnova kočica na Črni Prsti.

akor znano, slovi Črna Prst v Bohinjskem gorovju zaradi krasnega razgleda ter zbok nenavadno lepe in mnogovrstne flore.

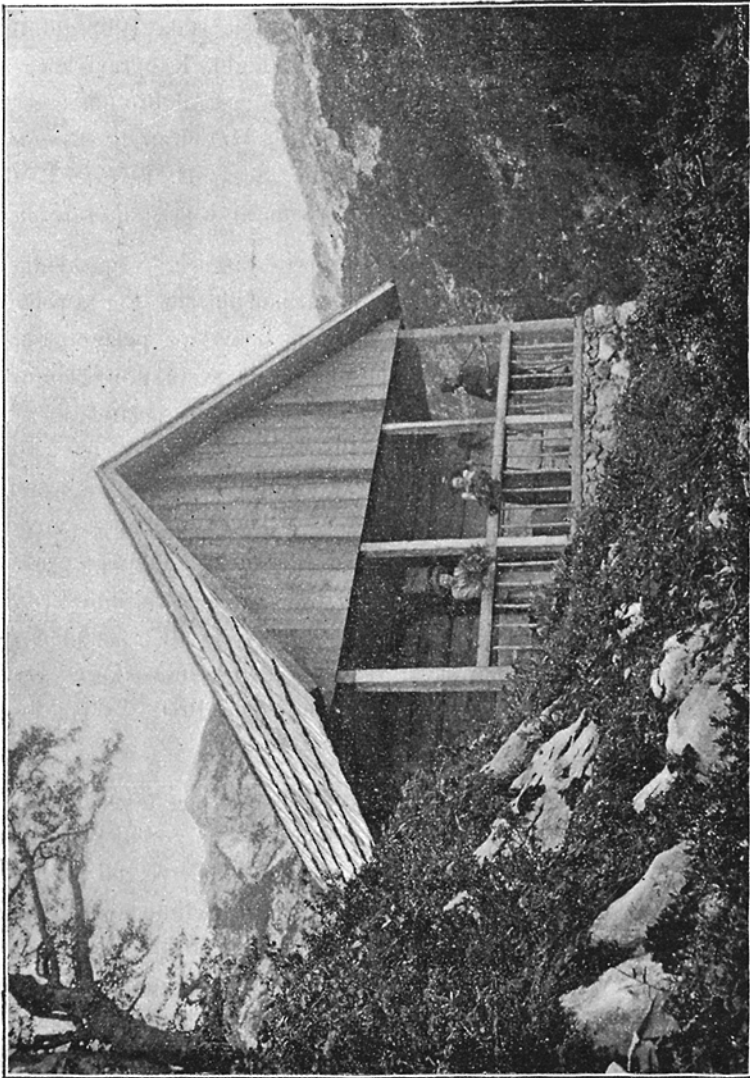
Razgled s Črne Prsti, ki je 1845 m visoka, je velikanski. Od tod vidiš Bohinjsko dolino in Bohinjsko jezero, Triglav in vso njegovo družbo, dalje Rožico, Golico, Stol, Storžič, Grintovec, Ojstrico in mnogo drugih vrhov Kamniških in Solčavskih planin, Kranjsko ravnino, Šmarno Goro ter Dolenjsko hribovje. Proti jugu ti pa zre strmeče oko Snežnik, Jadrijansko morje in Beneško ravnino.

Vrh Črne Prsti je proti Tolminski strani v istini podoben botaničnemu vrtu, kakor ga kaj radi imenujejo domači in tuji prirodoslovci. Tod rasto med drobno travo najkrasnejše planinske cvetlice, katerim ni vrstnic nikjer drugod, izmed njih pa se liki ovčice na cvetni trati bleste snežnobelega pečnice.

Zaradi tega in ker je na drugi strani Črne Gore stoječa planinska kočica postavljena jako neugodno in je brez razgleda, je „Slov. plan. društvo“ po našvetu g. Josipa Ravhekarja iz Boh. Bistrice sklenilo v odborovi seji dne 14. julija 1893. l. zgraditi primernejšo kočico na planini pod Liseem (1346 m). Dva dni po tem ukrepu je odborov pooblaščenec zagotovil društvu stavbišče za kočico. Bohinjska in Saviška občina sta rade volje prepustili potrebni del sveta zastonj.

Prve dni meseca marcija 1894. l. so delavci začeli les sekati in ga na sancah vlačiti na svoj prostor, kjer so ga pozneje obdelali. Težavno in zamudno je bilo to delo, kajti dokaj debel so morali tudi nad uro daleč po najhujših strminah vlačiti, ker v bližnji okolici ni bilo dobiti primernega drevja.

Junija meseca, ko je skopnel sneg, se je pričelo pravo delo. Skalnati stavbinski prostor je bilo treba razstreliti in zravnati, da je bilo moči nanj postaviti kočo. Delavci so navzlic silno neugodnemu vremenu delali tako pridno in uspešno, da je bila koča gotova prve dni meseca julija. Izdelana pa je iz prav debelih in

Orožnova koča na Črni Prsti.

silno širokih plohov in krita s skodlami. Dolga je $11\frac{1}{2}$ m, široka $6\frac{1}{2}$ m in visoka tudi $6\frac{1}{2}$ m. Pred vhodom ima verando, s katere se vstopi v kuhinjo z odprtim ognjiščem in iz kuhinje v sobo, $7\frac{1}{2}$ m dolgo, $6\frac{1}{2}$ m široko in 3 m visoko. Svetloba prihaja v sobo skozi tri okna. V njej stoje velika podolgovata miza, klopi

in stoli. Za ležo je pripravljenih na pogradu ob eni celi steni 8 žimnic, 8 blazin in 22 odej. Tu lahko počiva nad 20 oseb, pod streho je pa prostora še za več ljudi. V sobi se nahaja mnogo podob in zemljevidov, nekaj knjig in listov ter skrinja z vsemi potrebnimi zdravili.

Koča stoji na najugodnejšem mestu. Varna je proti silnim vetrovom in proti plazom, a od nje se ti odpira prekrasen razgled na Bohinjsko dolino, na nje divno jezero in na mogočni Triglav. Koča z opravo vred je stala 1008 gld. ter je zavarovana proti nezgodam pri „Banki Slaviji“ za 1300 gld. K opravi kočje so mnogo pripomogli v blagu ali v gotovini naslednji p. n. gg. dobrotniki: Arko, Auer, Borštner, Dolenc, Goričnik, Grečelj, Jeglič in Leskovic, Kajzelj, Kolman, Kosler, Lenče, Lenček, Lozar, Petrič, Petričić, Skaberne, Soss, dr. Tavčar, Tosti, Urbanc, Zagorjan, Zaje, Zalaznik, Zdešar in Seunig. Vsem njim pristrčna zahvala!

Na Črno Prst vodita dva pota iz Bohinjske Bistrice. Najprikladnejši je pot, katerega je „Slov. plan. društvo“ popravilo in zaznamenovalo. Pot ta pelje iz Bistrice čez travnike in senožeti, nekaj časa po ravnini, potem pa polagoma navzgor po gozdu mimo pastirskih stanov in dalje po skalnatem svetu proti planini Lisee, na kateri so po leti pastirji in sirarji. Med potjo te vabi na požirek mrzel studenec. Do „Orožnove kočje“ dosežeš iz Bohinjske Bistrice lahko v 2 $\frac{1}{2}$ ure. Hoja je zelo prijetna, ker imaš ves čas krasen razgled na Bohinjsko dolino in jezero, slap Bistriški in na Triglav. Malo korakov od „Orožnove kočje“ vre močan mrzel studenec. Od kočje drži potem pot čez planino Lisee proti sedlu, do katerega prideš v $\frac{1}{2}$ ure. Na tem sedlu se vidi ona črnica, po kateri je dobila gora ime Črna Prst. Od tod do vrha je še $\frac{1}{2}$ ure hoda. Druga pot, ki jo je tudi zaznamenovalo „Slov. plan. društvo“, pelje iz vasi Polje skozi vas Žlan do Orožnove kočje. Tretja pot pa drži iz Sorice čez Petrovo Brdo in Podbrdo na Črno Prst. Ta pot je pač polna divnih krasot, a je zelo dolga.

Kočo na Črni Prsti je „Slov. plan. društvo“ slovesno otvorilo dne 15. julija 1894. leta. V soboto dne 14. julija se je z opoldanskim gorenjskim vlakom odpeljalo nad 50 članov in prijateljev „Slov. plan. društva“ v Lesece, od tod pa na vozeh, okrašenih z zelenjem in zastavami, dalje skozi Bled in Bohinjsko Belo do Bohinjske Bistrice. V Bohinjski Beli so izletnike pozdravljali s streljanjem, nežne roke pa so jim delile duhteče cvetje. Navdušeni in veseli so se izletniki prepevaje dalje popeljali po divni Bohinjski dolini. Že pred vasjo Nomenj so nekateri hribolazci, katerim je bila lega „Orožnove kočje“ znana, kazali novo kočjo, ki se jako razločno vidi s ceste. Ta pogled je izletnike še bolj navdušil, in veselje je priklopelo do vrhunca, ko so prispeli do slavoloka pred Boh. Bistrico, na katerem je bil pristrčni napis:

„Odpira prva kočja se planinska,
Raduje vsa dolina se Bohinjska!“

Gospoda župan in obč. tajnik iz Bohinjske Bistrice sta tu s pristrčnimi besedami pozdravila izletnike, v katerih ime se je načelnikov namestnik „Slov. plan. društva“ g. Krulce zahvalil za prelepi vzprejem.

V Boh. Bistrici je bilo jako živahno in praznično, raz strehe so plapolale mnogobrojne zastave. Izletniki so posedli ob šumeči Bistrici, se pokrepčali in opravili z vsemi potrebnimi rečmi za hojo na Črno Prst. Ob šestih so odrinili ter med 8. in 9. srečno dospeli do koč. Tam jih je društveni načelnik g. prof. Orožen, ki je bil uže zjutraj odšel iz Ljubljane z nekaterimi gospodi, pozdravil prav pristrčno, puške in topiči so pa veselo naznanjali njih prihod. Pred okrašeno kočjo je na dolgem drogu vihrala velika slovenska trobojnica.

Vsi so sedaj šli v novo kočjo, kjer so jim „Planinski piparji“ preljubezljivo postregli z jedjo in pijačo. Bil je prav lep in vesel večer, prvi večer v prvi slovenski planinski koči. Tamburaški zbor „Planinskih piparjev“ je igral domače skladbe, peveci so popevali, pod Liscem pa so Bohinjci prižgali velikanski kres, ki je čarobno odseval v temno noč.

Žalibog, da je pričelo deževati; to pa izletnikov nikakor ni spravilo v slabo voljo. Pozno so poglobili ter sladko počivali v svoji koči. — Ko so se zjutraj prebudili, je bilo tako močno, da se je moral skupni izlet na vrh Črne Prsti opustiti; le nekateri so šli navzlic hudemu dežju na vrh, a prišli so do kočje premočeni nazaj. Občinski tajnik g. Ravhekar je zjutraj iz Bistrice s seboj pripeljal še nekoliko izletnikov; mnogo jih je pa ostalo zaradi slabega vremena v dolini.

Po 8. uri zjutraj je veter toliko pretrgal oblake, da je ponehalo deževati in se je toliko uvedrilo, da se je slavnostna otvoritev kočje mogla vršiti.

Društveni načelnik gosp. profesor Fran Orožen je z lepimi besedami razložil pomen turistik, omenil delovanja „Slov. plan. društva“ ter stavbe prve kočje, v kateri so ravnokar izletniki preživeli nekaj veselih ur. Toplo se je zahvalil občini Bohinjski Bistrici, vsem Bohinjcem, posebno pa občinskemu tajniku gosp. Josipu Ravhekarju za vodstvo in nadzorstvo stavbe te kočje in za prireditve lepega vzprejema ter je tako otvoril kočjo.

Društveni odbornik gosp. Josip Hauptman je potem hvaležno poudarjal velike zasluge načelnika gosp. profesorja Orožna za razvoj in napredek društva ter je v znak hvaležnosti celega društva prvo slovensko planinsko kočjo krstil po prvem načelniku „Slov. plan. društva“ „Orožnovo kočjo“.

Prikazala se je sedaj izza zagrinjala tabla, in na njej je bilo čitati: „Slovensko planinsko društvo“. Orožnova kočja. 1346 m. 1894. Veselo so zagrmeli streli, tamburaši so zaigrali in peveci zapeli. Načelnik se je zahvalil za to odlikovanje ter dejal, da mu ta dan kot najlepši njegovega življenja ostane vedno v veselem spominu.

Izletnike, pred kočo in na verandi stoječe, je potem fotograf gosp. Lergetporer fotografoval.

Ob 10. uri so se izletniki o prav lepem vremenu vrnili v Bistrico, kjer so obedovali. Bili so povsod prav dobro in prijazno postreženi.

Po treh popoldne so se poslovili od gostoljubnih Bohinjcev in krasne doline ter se odpeljali čez Bled v Lesce. Po celi dolini so jih pozdravljali domačini z veselimi streljanjem.

Vsakemu izletniku ostane ta izlet vedno v prijetnem spominu.

Po tem izletu t. j. od 16. julija do 9. oktobra l. l. je v kočo došlo še 23 hribolazcev. Eden izmed njih je na prvo stran spominske knjige napisal naslednje vrstice:

Na Črni Prsti.

Na zračni višavi stojim,
Strmim!
Razgrinja pred mano čarobni se kras,
Smehljajo poljane naproti se mi zelencče,
Pozdravlja gorice zelenečih me pas,
Pozdravljajo hiše me trgov in mest se blesteče,
Pozdravlja me sinje valovje morjá,
Pozdravljajo sive me glave gorá —
Dežela slovenska, dežela čudes, — bodi zdrava!
Po kateri radosti oko se solzeče mi plava,
Ko tu na višavi stojim,
Strmim . . . .

Radovljiška podružnica „Slov. plan. društva“.

Dnsnovalni zbor za ustanovitev podružnice za Radovljiški okraj se je nad vse sijajno vršil dne 10. marecja 1895. l. v Radovljici. Razen osrednjega odbora se ga je udeležilo tudi nekaj Ljubljanskih društvenikov, a krasna Gorenjska je poslala skoro iz vsake občine Radovljiškega okraja zastopnika na zborovanje. Iz daljne Bohinjske Bistrice, iz Kranjske Gore, Jesenic, Gorij, Bleda, Mošenj, Kamne Gorice, Kroke, Loke itd. so prišli vrli možje in napolnili prijazni salon Klinarjeve gostilne do zadnjega kotička. Zbor sta počastila tudi prečastita župnika g. Košmelj iz Mošenj in Potočnik iz Zabreznice.

Načelnik osnovalnega odbora gospod dr. Janko Vilfan je otvoril zborovanje, konstatujoč pravilno sklicanje in naznanilo zborovanja.

Načelnik osrednjega društva profesor Fran Orožen je potem pozdravil zborovalce z naslednjimi besedami:

„Srčno vas pozdravljam v imenu osrednjega odbora Slov. plan. društva in, radujoč se današnjega shoda, vam kličem v imenu Slov. plan. društva iskreno „dobro došli!“ Zelo nas je razveselila vest, da se snuje v Radovljici za naše društvo tako važna podružnica. Gotovo vam je vsem znan namen našega društva. Mlado je še, a hvala Bogu! razevita se lepo in čim dalje bolj utrjuje in razširja. Prvi se je dvignil lepi Kamnik ter ustanovil prvo podružnico našega društva. Za njim se je ojačila lepa Savinska dolina in ustanovila krepko in vrlo delujočo Savinsko podružnico.

„Kaj pa o tebi čem reči, deželica krasna gorenjska?
Silnih snežnikov si dom, Save peneče si vir.“

Nova podružnica, katero nameravate ustanoviti, pokaži svetu prirodne krasote občudovane Gorenjske in privabi obilo gostov v te prekrasne kraje njim v zabavo in okrepčavo, domačinom pa v prid. Lep smoter si je postavilo društvo, in podružnica bode izvrševala vzvišeno nalogo, ker nam planinstvo ni samo sport, ampak mi je gojimo zlasti zato, da širni svet spozna našo domovino ter jo bolj čišla nego doslej. S tem namenom smo se posvetili planinstvu in gojimo planinoslovstvo. Kadar občudujemo prelepe naše planine in divne slovenske kraje, tedaj šele prav čutimo visoko vrednost, katero ima naše društvo za vsakega posameznika in vesoljno domovino slovensko. Nadejamo se, da najdejo naše namere mnogo prijateljev zlasti v divni Gorenjski. Pristopajte torej mnogoštevilno novi podružnici in podpirajte jo po vseh močeh, da bode prava dika našemu društvu!

Smelo trdimo, da ima Slov. plan. društvo in slovensko planinstvo zdravo jedro, ker ne gojimo one vratolomne turistike, ki pogubi vsako leto nemalo ljudi. Prenapetosti v tem oziru ne podpiramo. Naše društvo deluje v duševno in gmotno korist slovenskega naroda. To nas pa navdaja z veselo nado, da bodo vrli Gorenjci krepko podpirali novo podružnico, kateri želimo mnogo sreče v uspešno delovanje. Vsem članom nove podružnice pa kličem že naprej prav iskreno: živeli!“ — Vsi zborovalci so glasno pritrjevali lepim besedam govornikovim.

Nato se je vršilo vpisovanje članov, katero je imelo nepričakovano ugoden uspeh, kajti skoraj vsi navzočni nečlani so pristopili k društvu, a mnogo se jih je pa pismeno in brzojavno priglasilo. Vseh vpisanih članov je bilo v dan prvega zborovanja 60.

Potem je gospod Jan Pianeecki poročal o delovanji osnovalnega odbora in dejal: Koj ko je gospod dr. Janko Vilfan se naselil v Radovljici, je pričel vzbujati zanimanje za „Slov. plan. društvo“ in sprožil misel, da se za politiški okraj Radovljiški ustanovi podružnica „Slov. plan. društva“. Povsod je navduševal prijatelje in znance ter zavedne občane, in njegove besede so jih obilo pridobile za lepo in plemenito idejo. Sestavil se je osnovalni odbor, kateri si je volil za načelnika gospoda dr. Janka Vilfana. Ta odbor se je obrnil do osrednjega odbora za navodilo gledé podružnične ustanovitve, sestavil imenik onih, o katerih je upal, da pristopijo, pripravil odborove predloge gledé podružničnih pravil in naposled določil osnovalni

zbor na dan 10. marcija. Iz današnje živahne udeležbe je že razvideti, da se bo lepa namera kmalu uresničila in da si je gospod dr. Vilfan pridobil največje zasluge za ustanovitev naše podružnice. Z burnim odobravanjem so pokazali zborovalci, da se popolnoma strinjajo z besedami gospoda Pianeekega.

Gospod Pianeecki je potem prebral prelepo pismo gospoda župnika Žlogarja iz Kranjske Gore, brzojavno priglasitev in pozdravilo več članov iz Gorij in brzojavno čestitko Savinske podružnice. Vsi prečitani pozdravi so obudili neizmerno veselje.

Sedaj je prišla na vrsto razprava podružničnih pravil, katera je osnovalni odbor sestavil po pravilih družih podružnic „Slov. plan. društva“ in jih razmeram Radovljiškega okraja primerno uredil. Predložena pravila je zbor soglasno odobril.

Podružnici je po teh pravilih ime: Podružnica Slov. plan. društva za Radovljiški okraj. Sedež ima v Radovljici. Odbor šteje 10 članov, in sicer načelnika in namestnika mu, tajnika, blagajnika in 6 odbornikov. Načelništvo je v Radovljici.

Naposled se je vršila odborova volitev, ki je bila jako živahna ter je glasno pričala, kako zelo se vsi kraji brez izjeme zanimajo za proevit turistik. Osrednjemu odboru je bila prava slast, gledajočemu to nenavadno vnemo in tekmovanje, in želel si je, da bi bilo povsod tako.

V odbor so bili izvoljeni:

Za **Radovljico**: 1) dr. Janko Vilfan, odvetnik; Andrej Grčar, nadučitelj; Jan Pianeecki, učitelj, in V. Hudovernik, vsi v Radovljici; 2) za občino **Bled**: Rihard Schrey, e. kr. poštar in posestnik v Zagorici pri Bledu; 3) za **Gorje**: Jakob Žumer, župan itd. v Gorjah; 4) za **Bohinjsko Bistrico** in **Srednjo Vas**: Josip Ravhekar, obč. tajnik v Boh. Bistrici; 5) za **Belo Peč**, **Radeče**, **Kranjsko Goro**, **Dovje**, **Jesenice** in **Kor. Belo**: Anton Žlogar, župnik itd. v Kranjski Gori; 6) za **Brezovico**, **Begunje** in **Mošnje**: Ignacij Rozman, nadučitelj v Mošnjah; 7) za **Lancovo**, **Kamno Gorico**, **Kropo** in **Ovšišče**: Josip Jalen, posestnik itd. v Kropi.

Ker je bil s tem dnevi red dokončan, je načelnik zaključil zbor, in pričela se je prav vesela zabava. Govor za govorom in napitnica za napitnico se je sedaj glasila, pevci pa so zapeli par lepih domačih pesni.

Le prehitro je prišel čas ločitve od dražih planinskih prijateljev, vrlih Gorenjcev, katerim kličemo s pristrénim planinskim pozdravom: na veselo svidenje ob stoletnici Vodnikov v Bledu!

Društvene vesti.

Vodnikova stoletnica. Valentina Vodnika čislamo kot znamenitega slovenskega pesnika, a manj znano je, da je bil prvi naš pesnik tudi turistiški pisatelj in vnet turist. Potoval je mnogo po Kranjskem, in posebno se mu je omilila Gorenjska, kjer je služboval kot duhovni pastir na Sori, v Blejskem gradu in pozneje v visoki gorski vasi, na Koprivniku. Meseca avgusta 1895. leta bode sto let, kar je šel Vodnik z grofom Fr. Hohenwartom in slovečim jezuitom Pinhakom na orjaški Triglav. Posrečilo se jim sieer ni dospeti na najvišji vrh, a prav zadovoljni so bili vsi s tem potovanjem, ker so imeli zelo krasen razgled z Malega Triglava in Kredarice. To potovanje je tudi zelo vplivalo na Vodnika kot pesnika. „Slovensko planinsko društvo“ namerava po leti na primeren način proslaviti to stoletnico z zabavnim večerom, pri katerem se bo tudi predavalo o Valentinu Vodniku kot turistu in turistiškem pisatelju.

Poučni tečaj za gorske vodnike. Že v 1. št. „Pl. V.“ smo objavili, da je „Oest. Touristen-Club“ priredil letos meseca januarija v Gradci poučni tečaj za gorske vodnike ter da se ga je udeležilo tudi pet naših vodnikov. Vsi naši vodniki so prav dobro prebili izkušnjo in prejeli jako lepo izdelane diplome. Učili pa so dr. Ott o prvi pomoči pri planinskih nezgodah, dr. Wolf pl. Glanwell o opravi, obleki in živēžu ter o vodstvu, dr. Pachet o pravicah in dolžnostih vodnikov, prof. Walcher o orijentovanju in čitanju zemljevidov, dr. Frischeauf o plan. geografiji, prof. Prohaska o rastlinstvu, prof. Firtsch o živalstvu, dr. Hoernes o geologiji in dr. Doelter o mineralogiji. Vodniki naši niso mogli prehvaliti ljubeznivosti in gostoljubnosti gospodov predavateljev in slavnega odbora „T.-Cl.“ ter so bili vsi srečni, da so se temeljito izučili za važni svoj poklic. Odbor „Slov. plan. društva“ si šteje v prijetno dolžnost, da poleg pismene zahvale tudi na tem mestu prav iskreno zahvali častite gospode predavatelje in slavni „Oest. Tour.-Club“ za našim vodnikom naklonjeni pouk.

Društveni večeri. Osrednji odbor „Slov. plan. društva“ je priredil meseca marcija dva poučno-zabavna večera. Prvi večer dne 13. je predaval gosp. prof. Orožen o Rogaški ali Donaški Gori (883 m) pri Rogateu na južnem Štajerskem, drugi večer dne 18. pa gosp. prof. Borštner o gori Obiru ali Ojstreu (2140 m) na Koroškem. Obe gori sta jako znameniti zaradi razgleda, nenavadno lepe in izredne flore ter tudi zaradi geoloških razmer in zgodovinskih spominov. Naš list bode priobčil jako mikavni razpravi, ko brž bode mogoče. Oba večera se je zbralo obilo članov in društvenih prijateljev, dičil pa je shoda lep vrtec vrlih planink. — Prihodnji večer bode dne 30. t. m., ter bode gosp. prof. Rutar čital svoj spis „Čez Ture“, tamburaši pa bodo igrali.

Društveni izleti 1. 1895. Društveni veliki izleti bodo dne 5. maja v Škočijanske jame pri Divači in v Divaško vilenico, o binkoštih na Nanos ali pa na Štajersko in dne 7. julija na Višarje. Poleg teh izletov bode tudi več malih, in

sicer prvi k Sv. Joštu pri Kranji. Za vsak izlet se mora oglasiti najmanj 20 udeležnikov.

Darila. „Divji klub“ v Ljubljani je podaril „Slov. plan. društvu“ 4 gld. 30 kr., g. Jos. Kobilec več letnikov „Mittheilungen des D. u. Oester. Alpenvereines in g. Neimenovanec veliko listov in knjig. Za te blagodušne darove bodi vsem prisrčna zahvala!

Novi ustanovniki. K „Slov. plan. društvu“ so pristopili kot novi ustanovniki: G. Anton Treven, trgovec v Jesenicah na Gorenjskem, g. dr. Josip Serneck, odvetnik v Celji, g. Norbert Zanier, veleposestnik v Št. Pavlu v Sav. dolini, in slavna posojilnica Gornjesavinska v Mozirji. Odbor „Slov. plan. društva“ iskreno zahvaljuje te nove ustanovnike za domoljubni njih čin, želeč, da bi se jim še mnogi pridružili.

Vodnik za Savinske planine in bližnjo okolico stane gg. dijake, če si ga vkupe naroče najmanj 10 izvodov za 3 gld., le 30 kr.

Razne novice.

Vojaki hribolazci na Dobraču. Pod poveljstvom stotnika pl. Gelba je korakal konci februvarija t. l. oddelek 9. lovskega bataljona iz Beljaka na Dobrač (2170 m). Bili so oboroženi kakor v vojski ter imeli gorske palice. Odkorakali so ob 5. uri zjutraj iz Beljaka, ko je kazal toplomer — 16° R. Ob 7. uri so dospeli do Sv. Duha in po enournem odmoru začeli laziti na Dobrač. Hoja je bila zelo težavna, ker je ves čas hudo metlo. Vender so prilezli ob štirih popoldne srečno na vrh, kjer so se okrepčali s konservami in vinom ter ponočili v planinski koči. Drugega dne so odrinili ob 1/2 8. uri zopet z vrha po istem potu in ob zelo močni burji. Toplomer je kazal — 24° R., in vojaki so morali teči, da so se vsaj malo ogreli. Opoldne so bili že zopet pri Sv. Duhu in ob dveh popoldne v Beljaku, in sicer vsi zdravi. To je gotovo zelo časten čin naših loveev, vreden vsestranskega priznanja in občudovanja vseh turistov.

Književnost.

Die Erschliessung der Santhaler - Alpen. Festschrift anlässlich des Strassenbaues im oberen Santhale. Von Johannes Frischauf. Graz. Leuschner und Lubensky. 36 str. Cena 80 kr.

To je naslov najnovejši planinoslovni knjižici, katero je spisal slavnoznaní učenjak in planinoslovec g. dr. J. Frischauf, vseučiliški profesor v Gradci. Posvečena je deželnemu odboru štajerskemu v zahvalo, da je lani dogotovil težavno cesto iz

Luč v Solčavo in eden del ceste pri Ljubnem, namreč pod Šemprimoškim vrhom. Po predgovoru, v katerem poudarja, da se v Savinskih planinah z letom 1894. začne nova turistiška doba, ker se je v zadnjih dveh letih (1893. in 1894.) več storilo nego poprej v dvajsetih letih, opisuje pisatelj v uvodu pokrajinski značaj Savinskih planin, potem navaja zgodovino imena „Karavanke“, stare podatke in zemljevide o Savinskih planinah ter razlaga imena te skupine. Po kratki krajepisni črtici poroča o turistiškem raziskovanju teh planin, omenjajoč posamezno delovanje raznih planinskih društev, osebito tudi delovanje „Slov. plan. društva“, katero drugi pisatelji kaj radi prezirajo, n. pr. dr. A. pl. Böhm. Turistiško raziskovanje se nanaša na sledeče vrhove: Kokrska Kočna, Grintovec, Skuta, Turska Gora, Brana, Baba ali Planjava, Ojstrica, Robanov Kot-Molička Planina, Mrzla Gora, Greben in Kamniški planini (t. j. Mala in Velika planina).

Vsa knjižica je pisana stvarno in znanstveno ter se opira na kritično izbrane in zanesljive podatke, kakor pač ni drugače pričakovati od tako odličnega strokovnjaka. Zlasti nam je pohvalno omeniti pravilne pisave slovenskih imen, kar prištevamo posebni vrlini tega spisa. Ravno v pisavi slovenskih imen vidimo često čudne spake, kakor: Oistriz, Grintouz, Usehawa itd., katere tvorijo često slovenščini nevešči pisatelji. V tem oziru smo našli le malo pogrškov, n. pr. Strecova (peč) str. 35, nam. Strelčeva Peč, Merzla gora n. Mrzla Gora, Dominicuš nam. Dominkuš, ki so pa le redke izjeme, kakršne se vrinejo tudi v najnatančnejše spise, ter zanimivi knjigi nikakor ne kratijo občne vrednosti. Zeló dobro je storil tudi g. pisatelj, da je popravil nekatere hibe specialne karte; kakor Mitterspitz, Turski Žleb (Rinkathor), ki je napačno zapisan na mestu Savinskega sedla. Na te in enake pogrške bode še itak treba opozoriti c. kr. vojni zemljepisni zavod na Dunaji.

Jako natančen je zadnji del knjige, v katerem je opisana zgradba ceste iz Luč v Solčavo in pod Vranico pri Ljubnem ter navedena vsa nje zgodovina od leta 1875., ko se je na predlog pisateljev Štaj. plan. društvo vzajemno z občinama Luče in Solčavo jelo potegovati za napravo te potrebne ceste. O tem drugoč obširneje. Na pridejanem zemljevidu je nova cesta označena z rdečo barvo ter tudi nekdanji pot za silo „čez bregé in (Rjavčovo) jamo“, katerega je lani popravilo „Slov. plan. društvo“.

Končno omenja pisatelj teženj cestnega odbora „Savinske podružnice Slov. plan. društva“, želeč, da bi ga veljavni faktorji krepko podpirali, in poudarja potrebo hôtela v Logarjevi dolini, ker tamkajšnje skromno zavetišče ne bode dolgo več zadostovalo sedanjim turistiškim razmeram.

Vsakdo, komur so količkej znane Savinske planine in komur je pri srečanju njih turistiški napredek, bode z veseljem segel po zanimivi in poučni knjigi, a se ob enem čudil vztrajnemu in neumornemu delovanju g. dr. J. Frisehaufa, ki je z velikim trudom zbral po raznih knjigah in listih raztresene podatke. Knjiga je še tem zanimivejša, ker jo je spisal najboljši poznavatelj in prvi raziskovalec Savinskih

planin, ki se ni ustrašil niti telesnih niti duševnih naporov niti gmotnih stroškov, da seznanil z njemu že dvajset let priljubljenimi planinami širše turistiške kroge. Edini g. dr. J. Frischauf je prvi na vse strani prepotoval omenjene planine, spisal o njih monografije, postavil s podporo Štaj. plan. društva, Avstr. turistiškega kluba in raznih sekcij Nem. in avstr. plan. društva prve planinske kočee na Koroshiči, Okrešlju in Grintoveu ter napravil važne pote, izmed katerih naj omenimo samó pota od slapa pod Rinko na Okrešelj in dalje čez Kamniško sedlo. In koliko je svetoval in pomagal „Slov. plan. društvu“, da je uspešno nadaljevalo započeto, a zadnje čase zanemarjeno delo! Navzlic temu obsežnemu delovanju nikjer v knjigi radi svoje učenjaške skromnosti ne navaja obilih in velikih zaslug, katere si je pridobil, ker se ne zmeni ne za pohvalo, ne za grajo. Za táko nesebično in povsem stvarno delovanje so mu Slovenci velike hvale dolžni, ker je osvetlil in proslavil prirodno krasoto enega dela njih lepega ozemlja.

Ker se je knjige tiskalo le malo izvodov, naj se pobrine, kdor si jo želi omisliti. Prodaja jo knjigarna Leuschner & Lubensky v Gradcu, naročila posreduje tudi radovoljno „Slov. plan. društvo,“ oziroma „Savinska podružnica“.

Zeitschrift des deutschen und österreichischen Alpenvereins. 1894.

To zares lepo in vzgledno ozaljšano knjigo je izdal D. u. Ö. Alpenverein ob svoji petindvajsetletnici. V sestavku „Zur Entwicklungsgeschichte des Alpinismus“ piše L. Purtscheller o našem slovenskem pisatelju Valentinu Staniču: „Die Epoche der eigentlichen Hochtouristik wird eingeleitet durch zwei Vertreter des geistlichen Standes, Valentin Stanig und Peter Karl Thurwieser, deren Namen noch heute in Ehren genannt wird . . . .“

Stanig besuchte zu einer Zeit, als die Berge in der gebildeten Welt noch kaum mit ihren Namen bekannt waren, den Grossglockner, Watzmann, Hohen Göll, Rathhauskogel, Preber, Untersberg, Hochstaufen, Schafberg, Triglav, das Heukareck, die Hohe Salve, und wer seine in dieser Zeitschrift niedergelegten klassischen, von echt alpinem Geiste durchwehten Schilderungen kennt, wird mit ihm bedauern, dass seine brennende Begierde, andere merkwürdige Berge zu ersteigen, nicht erfüllt werden konnte.“

Poleg tega nahajamo v tej knjigi sestavke o znanstvenem preiskovanju Vzhodnih Alp, zgodovino D. u. Ö. Alpenverein-a in več manjših sestavkov. So pa v tem delu na nekaterih mestih tudi pomankljivosti. Tako n. pr. ni v oddelku „Kartografie“ omenjen za tedanje razmere gotovo izvrstni zemljevid Florjančičev iz leta 1744.; tudi ne najdemo sledu o Lergetporerjevem pridvižnem zemljevidu „Kamniških planin“. Knjiga popolnoma molči o delovanju nekaterih planinskih društev, druge pa zopet, kakor n. pr. Celjsko sekcijo, preveč hvali ter ji prisvaja zasluge, katerih nikakor nima. — Mnogo lično izdelanih slik krasi to knjigo in za prilogo ima 31 podob planinskih koč.

Naznanilo o znižani voznini.

C. člani „Slovenskega planinskega društva“ uljudno opozarjamo, da prodaja društveni blagajnik g. Ivan Soklič, trgovec „Pod trančo“ v Ljubljani vozne listke za vožnjo po južni železnici po znižanih cenah, in sicer:

1. za vožnjo na progi Ljubljana-Divača	po 1 gld. 60 kr. (nav. cena 2 gld. 50 kr.)
2. „ „ „ „ Ljubljana-Št. Peter	„ 1 „ 20 „ „ „ 1 „ 80 „
3. „ „ „ „ II. Bistrica	„ 1 „ 45 „ „ „ 2 „ 30 „
- v III. razr. pošt. vlaka in brzovlaka št. 4, ozir. 3 in po isti ceni za vožnjo po teh progah nazaj. Kdor si želi tak vozni listek kupiti, mora se izkazati, da je član „Slovenskega planinskega društva.“

R. MIKLAUC

v Ljubljani, v Špitalskih ulicah šte. 5,

priporoča svojo zalogo vsakovrstnega blaga za moško in žensko obleko ter različne srajce za hribolazce po najnižji ceni.

Franc Čuden,

urar v Ljubljani na Mestnem trgu,

priporoča svojo bogato zalogo vsakovrstnih žepnih in stenskih ur ter budilnikov. Vsi izdelki so priznani izvrstni in po ceni. Popravila se izvršujejo natančno in dobro.

✦ Cenovniki na zahtevanje brezplačno. ✦

URAN in VEČAJ,

izdelovalca glinastih proizvodov v Ljubljani, v Igrških ulicah št. 8,

priporočata veliko svojo zalogo izdelanih raznobarnih peči za sobe, dv rane in razne druge prestore, dalje modelnasta ognjišča in sploh vsakovrstne glinaste izdelke.

Vse po najnižji ceni in priznano dobro.

IVAN FRISCH

v Ljubljani na Marijmem trgu št. 3

priporoča bogato svojo zalogo **popotnih potrebščin za turiste:** koveče, torbe, vreče, nahrbtnike, listnice in druge v to vrsto spadajoče usnjene izdelke, — vse po najnižji ceni.

C. kr. priv. zavarovalna družba

Avstrijski Phönix na Dunaji

zavaruje proti nezgodam ob najugodnejših pogojih.

Premije so zelo nizke in se računijo po poklicu zavarova-čevem. **Turistika** je všteta v zavarovanje brez doplačila.

Pojasnila daje: **Generalni zastop za Kranjsko v Ljubljani, na Kongresnem trgu št. 17.**

Brata Eberla,

pleskarja c. kr. drž. in c. kr. priv. južne železnice v Ljubljani, v Frančiškanskih ulicah št. 4,

prevzema vsa v pleskarstvo spadajoča dekorativna, stavbena in pohištvena dela.

Delo realno in fino, izvršev. točna in po najnižjih cenah.

„Slovensko planinsko društvo.“

„Vodnik za Savinske planine in najbližjo okolico“

s 7 slikami in načrtom Savinskih planin z znamenovanimi poti.

Spisala Fr. Koebek in M. Kos. — Cena 60 kr., po pošti 5 kr. več.

Poročilo „Slov. plan. društva o II. društvenem letu 1894.

z životopisom in s sliko dra. J. Frischauf-a spisom:

„Prvi hribolazci na Triglavu v dobi 1778—1837“, zaznamkom vseh potov „Slov. plan. društva“ i. t. d. Cena 20 kr.

HUGON IHL

v Ljubljani, Pred škofijo šte. 2.

Trgovina s suknenim in manufakturnim blagom na debelo in na drobno, skladišče platnine in damastne robe.

Caspar Wimmer (Petters-a naslednik),

črevljarski mojster

v Goisern-u (na Zgornjem Avstrijskem).

Specialist v izdelovanju pravih, vsakemu hribolazcu dobro znanih gorskih čevljev. Cene zelo nizke. Pri naročilu zadostuje, da se mi pošlje kak navaden čevelj, kateri je nogi naročnikovi najbolj prikladen.

IVAN SOKLIČ

v Ljubljani, Pod trančo št. 1 in v Gledaliških ulicah št. 6

priporoča svojo veliko zalogo **klobukov**, posebno **lodnastih** za hribolazce in lovce iz tvornice Jos. in Ant. Pichlerja, c. kr. dvor. založnikov. Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

Avgust Žabkar

v Ljubljani, na Dunajski cesti št. 7,

priporoča se

za vsake vrste ključarska dela,

katera izvršuje dobro, lično in ceno.

Vincenc Čamernik,
kamenosek v Ljubljani, v Parnih ulicah št. 9,

priporoča svoj **kamenoseški obrt**, posebno za cerkvene in druge stavbenske izdelke, marmorne plošče za lišno opravo i. t. d.

Solidno delo, nizke cene. Ceniki in obrisi na zahtevo zastoj.

Optični zavod

J. PH. GOLDSTEIN

prej E. Rexinger

v Ljubljani, Pod trančo št. 1,

priporoča svojo **bogato zalogo** naočnikov, daljnogledov, kukal, barometrov, termometrov, kompasov itd.

Vsakičinski popravki se izvršujejo hitro in ceno.

Ubald pl. Trnkozy,

lekarnar

v Ljubljani, na Mestnem trgu, poleg rotorža,

priporoča

svojo bogato založeno lekarno.

Adolf Hauptmann

v Ljubljani, na Sv. Petra cesti št. 41 in v Slonovih ulicah št. 10—12.

Tovarna

oljuatih barv, firneža, laka in kleja.

Zaloga

slikarskih in pleskarskih predmetov.

Tiskarna in kamenotiskarna

A. KLEINA

v Ljubljani, v Špitalskih ulicah št. 5,
se priporoča

v naročitev vseh v to stroko spadajočih del in na zalogo raznih tiskovin.

GRIČAR in MEJAČ

v Ljubljani, v Slonovih ulicah št. 9
priporočata svojo bogato zalogo izgotovljene moške in ženske obleke ter najboljše perilo in zavratnice.

Zlasti opozarjata na nepremočna **lodnasta** oblačila in plašče za **turiste**.

Naročila po meri se izvršujejo točno in ceno na Dunaji.

Ilustrovani ceniki se razpošiljajo franco in zastoj.

Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

**Restavracija „Pri Zvezdi“
na cesarja Josipa trgu.**

Velik zračen vrt, steklen salon in kegljišče.

Priznano izvrstne jedi in pijače in skupno obedovanje.

F. Ferlinc, restavratör.

F. M. REGORSCHKE

v Ljubljani, v Špitalskih ulicah št. 3.

Velika zaloga pristnega koroškega in tirolskega nepremojčivega **poletnega in zimskega lodna** v običajnih barvah za hribolazce in lovce kot branilo proti mokroti in mrazu.

Razen tega tudi velika izbira **lovskih telovnikov, podjopičev, spodnjih hlač, lovskih nogavic, volnenih obujkov** itd. itd.

Kupite najboljši liker,

to je pristni, kemično čisti **likér iz kranjskih planinskih zelišč**. Ta posebno skrbno iz najzdravilnejših zelišč in evetlic brez spirita, olja, esenc in sirupa napravljeni liker prekaša vse dosedaj znane likere po okusu in dišavi. Ker tudi dobrodejno vpliva na zelodec in ga ogreva ter čudovito poživlja telo, imeti bi ga morali pri vsakem domu. Dobiva se samo pri **izdelovalci**

J. KLAUER-ji v Ljubljani,
v Špitalskih ulicah „Pri voglu“.

Mihael Marzolini

priporoča svojo kavarno

„Café Mercur“ na Mestnem trgu št. 5
v Ljubljani.

Kavarna je zelo velika, elegantna in zračna, ima **dva nova biljarda** in nove igralne mize s kamenitimi ploščami. — Razsvetljava je sijajna, časopisov **nad trideset**, domačih in tujih.

☛Kava izborna, likerji pristni.☛